

HỒ THỨ MỘT TRĂM LINH BA

XÓT HÀO KIẾT GIỐC LÒNG GIẢI CỨU

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Gã này dùng lá mộc hộ thân, phòng thủ rất nghiêm mật. Nhưng lúc gã phóng đao đánh ra thì thân mình lại sơ hở có thể bị đối phương chém đứt tay ngay.

Nên biết kiếm pháp "Độc cô cửu kiếm" rất lợi hại ở chỗ vừa ngó qua đã nhận thấy chỗ sơ hở về chiêu số của đối phương rồi có thể chỉ đánh ra một chiêu là khiến cho đối phương hết đường né tránh để thủ thắng.

Lệnh Hồ Xung thấy Hương Vấn Thiên chỉ cần hạ thấp dây lòi tói xuống một chút để tấn công qua phía dưới lá mộc của đối phương là thắng được ngay mà lão đã mất cơ hội rất tốt, chàng lấy làm hối tiếc cho lão.

Bỗng nghe phía sau có tiếng người quát:

- Người có muốn toàn mạng không?

Thanh âm tuy không vang dội cho lắm, nhưng người đứng gần cách bên tai chàng không đầy ba thước. Chàng giật mình quay lại liền thấy một người đứng sững trước mặt sát vào mình, cơ hồ hai mũi sắp đụng nhau. Chàng vội né tránh thì song chưởng người kia đã nắm lấy trước ngực chàng, lạnh lùng nói:

Ta mà nhả chưởng lực ra thì bao nhiêu rể xương sườn người sẽ bị gãy hết!

Lệnh Hồ Xung biết hẳn nói thật, chàng không dám nhúc nhích nữa, trái tim tưởng chừng ngừng đập.

Người kia giương hai mắt lên ngó Lệnh Hồ Xung. Vì đối phương đứng gần quá, chàng không tài nào nhìn rõ mặt hẳn được. Có điều chàng cảm thấy cặp mắt hẳn chiếu những tia thần quang lấp loáng ra chiều uy mãnh thì nghĩ bụng:

- Té ra ta chết về tay người này.

Chàng nghĩ rằng sinh tử là chuyện trọng đại chung qui cũng đến chỗ kết thúc, thành ra trong lòng thư thái.

Người kia ban đầu thấy trong khóe mắt Lệnh Hồ Xung ra chiều khiếp sợ, nhưng sau giây lát chàng lại trở lại vẻ thản nhiên, như chẳng có chuyện gì. Đến lúc lâm tử mà không sợ sệt thì dù bậc tiền bối cao nhân trong võ lâm cũng không có mấy. Bất giác hẳn bật tiếng cười ha hả nói:

- Ta vì đánh lén mà đắc thủ, kiếm chế được yếu huyệt người... Nếu ta giết người ngay chắc người có chết cũng không chịu phục. Hẳn liền buông hai tay ra lùi lại ba bước.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới nhìn rõ hình dáng người này là một lão già béo chùn béo chụt mà thấp lùn thum. Mặt lão vàng như nghệ, trạc tuổi ngoài 50. Hai bàn tay lão bé nhỏ nhưng rất dày vì những ngón tay mập thù lù. Một bàn tay cao, một bàn tay thấp đưa ra theo chiêu thức Đại tung dương thủ.

Lệnh Hồ Xung tùm tùm cười hỏi:

- Tiền bối phái Tung Sơn mà tại hạ chưa biết tôn tính đại danh. Vừa rồi sao tiền bối lại còn khoan dung chưa phóng chưởng hạ sát tại hạ?

Người kia đáp:

- Tại hạ là Hiếu Cảm Lâm Hậu.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kiếm pháp công tử rất cao minh. Có điều chưa đủ kinh nghiệm trong lúc lâm địch.

Lệnh Hồ Xung lễ phép đáp:

- Chính thế! Thân thủ Lâm sư bá thật mau lẹ phi thường!

Lâm Hậu nói:

- Tại hạ không dám nhận hai chữ "sư bá". Công tử hãy tiếp chiêu đây.

Lão giơ tay lên, tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Người lão hình thù quê kệch xấu xa. Nhưng khi phóng chưởng thì toàn thân oai phong凛凛, khí độ hiên ngang. Tướng kiêu hùng không bút nào tả xiết.

Lệnh Hồ Xung thấy toàn thân lão không một chỗ nào sơ hở. Bất giác nổi tiếng hoan hô:

- Hảo chưởng pháp! Hảo chưởng pháp!

Chàng hơi trường kiếm phóng chênh chếch ra. Vì thấy chưởng pháp Lâm Hậu rất kín đáo, chàng ra chiêu kiếm này vừa thủ vừa công. Chín phần là hư chỉ có một phần thực. Nói cho đúng đây là một chiêu thử thách.

Phép "Độc cô cửu kiếm" há phải tầm thường. Lệnh Hồ Xung từ đêm hôm ra một chiêu đâm mù cặp mắt của 15 người trong Dục vương miếu cho đến nay, khi chàng đã phóng kiếm ra, không bao giờ sử đến chiêu thứ hai, mà cũng chưa từng ra chiêu thế thủ. Hiện giờ Lâm Hậu bức bách chàng phải phóng kiếm tự thủ thì đủ biết chưởng pháp của lão tinh thuần đến thế nào!

Nhưng Lệnh Hồ Xung phóng kiếm chênh chếch ra rồi, song chưởng của Lâm Hậu bất cứ muốn đánh vào phương vị nào, lòng bàn tay cũng đụng phải mũi kiếm của chàng. Song chưởng mới phóng ra hơn một thước lập tức lão thu chưởng về nhảy sang một bên la lớn:

- Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm pháp!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ không bỏ làm trò cười cho tiền bối.

Lâm Hậu trầm ngâm một lúc rồi hô:

- Coi chừng!

Song chưởng vung lên không đẩy ra. Một luồng chưởng phong mãnh liệt xô tới.

Lệnh Hồ Xung la thảm:

- Nguy rồi!

Nội lực chàng mất hết. Chàng chỉ trông vào kiếm pháp tinh diệu để chống chọi. Nhưng Lâm Hậu đứng ngoài a phóng chưởng lực, thanh trường kiếm của chàng không đỡ gạt được. Chàng toan né tránh thì cảm thấy một luồng hàn khí ập vào người. Chàng không nhìn được run người lên bần bật.

Nguyên Lâm Hậu ngoại hiệu là "Đại âm dương thủ". Lão rất sở trường về chưởng lực âm dương. Lệnh Hồ Xung vừa ngăn người ra một chút thì một luồng chưởng phong nóng nhiệt xô tới khiến chàng cơ hồ nghẹt thở. Người chàng lão đảo ấy cái.

Kể ra chưởng lực "Âm dương song chưởng" đã đụng vào người thì khó mà thoát được. Nhưng Lệnh Hồ Xung tuy mất hết nội lực mà luồng chân khí trong người lại đầy rẫy, chẳng những nó bao gồm chân khí của Đào cốc lục tiên và Bất giới hòa thượng, mà khi ở chùa Thiếu Lâm dưỡng thương, trong người chàng lại thêm luồng chân khí của Phương Sinh đại sư cũng cực kỳ hùng hậu.

Hai luồng chưởng lực một âm một dương đánh tới, luồng chân khí súc tích trong mình chàng tự nhiên phát uy lực lượng phản ứng để hộ vệ cho tâm tạng nên chàng không bị tổn thương. Có điều luồng chân khí gồm những nội lực bất đồng chỉ có thể hộ thân, chứ không như luồng nội lực tu luyện mà thành để tự mình vận dụng đả thương đối phương. Vì thế toàn thân chàng chấn động, khó chịu khôn tả.

Lệnh Hồ Xung sợ chưởng lực của Lâm Hậu lại đánh tới, chàng cầm kiếm ra khỏi lương đình, phóng lẹ một kiếm.

Lâm Hậu phóng chưởng đắc thủ rồi cho là Lệnh Hồ Xung đã bị chưởng lực của mình đánh trúng thì dù chẳng chết ngay đương trường cũng bị trọng thương mà ngã lăn ra.

Ngờ đâu chàng vẫn bình yên vô sự, lão lại thấy kiếm quang lấp loáng đâm tới lòng bàn tay mình thì kinh dị vô cùng. Song chưởng lão giao nhau, một đánh vào trước ngực Lệnh Hồ Xung, một đánh vào bụng dưới chàng. Chưởng lực vừa nhả ra, đột nhiên lão cảm thấy đau thấu tâm can. Hai bàn tay lão dính vào làm một xuyên vào mũi trường kiếm của đối phương.

Lão không hiểu chàng đã dùng kiếm đâm thủng song chưởng của mình hay là mình đập song chưởng trúng vào mũi kiếm của chàng. Lão nhìn lại thì thấy chưởng bên trái nằm dưới, chưởng bên hữu nằm trên. Mũi kiếm đâm xuyên qua chưởng bên trái đưa lên trên, sâu vào hai tấc.

Lâm Hậu rú lên một tiếng giựt mạnh tay ra nhảy lùi lại rồi chạy đi như bay.

Lệnh Hồ Xung trong lòng áy náy lớn tiếng la gọi:

- Tại hạ cam bề đắc tội!

Chiêu kiếm này là một trong những tuyệt chiêu về "Phá chưởng thức" của "Độc cô cửu kiếm". Từ khi Độc cô câu bại qua đời đến nay đã hơn trăm năm, chưa thấy nó xuất hiện trên chốn giang hồ lần nào nữa.

Bỗng nghe những tiếng âm âm cùng những tiếng lát chát vang lên. Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy bảy tám hán tử đang vây đánh Hương Ván Thiên. Trong

bọn này có hai người chuồng lực rất ghê gớm, đánh cả xà lăm cột quán lương đình. Ngồi trên nóc rớt xuống lả tả.

Mọi người đang chiến đấu hăng say bị ngồi rớt trúng đầu cũng chẳng để ý gì đến.

Giữa lúc ấy ba lão già chống binh khí chia ba mặt vây đánh Lệnh Hồ Xung. Một lão sử cặp "phán quang bút" lấp loáng có ánh sáng. Một lão sử thanh "Tử đại kim đao" sống dây mà lưỡi mỏng. Còn một lão tay không, nhưng bàn tay có đeo bao.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Sư phụ đã bảo phạm người xuất chiến mà đeo bao tay thường là những người sử dụng ám khí kịch độc. Khi gặp những nhân vật này phải cẩn thận lắm mới được.

Chàng chưa kịp nghĩ nhiều thì đôi "phán quang bút" đã chia ra nhằm điểm vào những huyết đạo hai vai. Thanh "Tử kim đại đao" chém tới ngay lưng chàng.

Lệnh Hồ Xung tức giận lắm bầm:

- Ta với bọn này không quen biết mà vừa ra chiêu họ đã hạ sát thủ định chém ta làm hai đoạn!

Chàng rung động thanh trường kiếm, thuận thế đao quét xuống phía dưới một cái khiến cho bốn ngón tay của lão sử đao đều bị chặt đứt. Cặp phán quang bút cũng bị hất lên không. Chàng úy kỵ lão đeo bao tay phóng ám khí độc mà môn "Phá khí thức" chàng chưa luyện được thành thực. Nếu để lão này phóng ám khí thiên kỳ bách quái thì không chống nổi. Chàng lia lưỡi kiếm đâm vào lòng bàn tay lão.

Thanh trường kiếm phóng ra đã mau lẹ lại chuẩn đích phi thường, trúng vào lòng bàn tay đối phương. Nhưng mũi kiếm ngừng lại không đâm vào nữa.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Người kia xoay tay lại nắm lấy thanh trường kiếm mà không sợ mũi kiếm sắc bén.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên tỉnh ngộ. Hắn đeo bao tay bằng "Kim ty".

Chàng hết sức cự mạnh nhưng không tài nào giựt ra thoát.

Người kia đột nhiên phóng chuồng đánh ra. Binh một tiếng! Lão đánh trúng trước ngực Lệnh Hồ Xung hất người chàng bay đi. Chàng chưa chạm đất đã có bảy tám người đuổi tới giờ binh khí lên muốn băm nát người chàng ra như tương.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tuyệt diệu! Thế là xong đời ta!

Tiếng cười chưa dứt bỗng thấy sau lưng rít lại. Một dây xích cuốn lấy người chàng. Rồi chàng tưởng mình đang vấp giá vũ hay có người cặp chàng bay trên không.

Người cứu mạng chàng chính là tay cao thủ Ma giáo Hương Vấn Thiên. Lão bị cả hai phe Ma giáo và Chính giáo vây đánh đến sức cùng lực kiệt thì đột nhiên có chàng thiếu niên chẳng biết sợ trời đất là gì thấy chuyện bất bằng đứng ra can thiệp khiến lão cảm kích vì lòng tri kỷ.

Hướng Vấn Thiên kiến thức sâu rộng thấy thủ đoạn thoái địch của Lệnh Hồ Xung liền biết ngay kiếm pháp chàng tuy cao thâm song nội lực không đủ. Chàng lại thiếu kinh nghiệm lâm trận. Nếu cùng bao nhiêu tay cao thủ hai phe chính tà chiến đấu tất bị người hạ sát.

Lão liền một mặt lo đối phó với địch nhân, đồng thời lưu tâm đến tình trạng chiến đấu của Lệnh Hồ Xung. Lão vừa thấy thanh trường kiếm của chàng bị đoạt mất, chàng lại bị trúng chưởng vào trước ngực, liền vung thiết luyện ra cuốn lấy chàng chạy đi như bay.

Khinh công lão thi triển đây thân tốc phi thường, chỉ trong nháy mắt lão đã chạy xa ngoài mấy chục trượng.

Phía sau mấy chục người chạy như bay rượt theo. Mấy chục cái miệng la lối:

- Thiên vương lão tử trốn rồi! Thiên vương lão tử trốn rồi!

Hướng Vấn Thiên nổi giận đột nhiên quay phắt lại xông về phía trước mấy bước.

Bọn người rượt theo giạt mình kinh hãi đều dừng bước lại. Một người công phu hạ bàn hơi hợt. Khinh công gã tuy rất cao thâm nhưng chạy lẹ quá không dừng lại được vẫn lao về phía Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên vung chân trái lên đá trúng vào gã hất vào giữa bọn người rượt theo. Đồng thời lão cúi xuống nhìn thấy miệng Lệnh Hồ Xung đang ọc máu tươi. Bất giác lão hăng dặng một tiếng rồi trở gót cắm đầu lại chạy.

Mọi người tiếp tục rượt theo nhưng không dám đuổi hết sức và quãng cách mỗi lúc một xa.

Nguyên Hướng Vấn Thiên ngoại hiệu là Thiên vương lão tử tính khí cực kỳ kiêu ngạo. Trước nay lão đã động thủ chiến đấu với ai là đánh đến phân thắng bại, cũng có khi lão bị thua, nhưng lão chưa từng chịu chạy trốn bao giờ. Đúng tư cách con người thà chết chứ không chịu khuất tất.

Khinh công lão tinh thâm hơn người. Nếu lão muốn tránh khỏi bị hai phe chính giáo và ma giáo đuổi theo thì chẳng khó gì. Nhưng lão không muốn thấy tình thế khó khăn mà lẩn tránh để địch chê cười, nên lão mới bị vây ở quán lương đình. Bữa nay vì quan tâm đến tánh mạng Lệnh Hồ Xung lão mới phá lệ lần đầu tiên xoay mình chạy trốn. Lòng lão đã phần hận đến cực điểm.

Hướng Vấn Thiên vừa chạy vừa tính toán:

- Giả tử chỉ mình ta thì quyết liều mạng với lũ mặt dơi tai chuột này. Dù sao ta cũng giết được mấy chục đứa cho hả giận còn ta sống hay chết cũng chẳng quan tâm làm cóc gì. Nhưng chàng thiếu niên này chưa từng quen biết mà đã liều mạng vì ta. Ta đành vì bạn mà phá lệ chạy trốn một phen. Cái đó kêu bằng coi trọng nghĩa khí. Dù ta phải nén lòng tức tối cũng đành. Nhưng âm hồn lũ tai dơi mặt chuột quấy rầy không chịu tiêu tan. Ta phải làm cách nào thoát ly bọn chúng mới được.

Lão chạy một lúc nữa chợt nhớ tới một nơi. Trong bụng mừng thầm, lão lẩm bẩm:

- Nơi đó hay lắm!

Rồi lão lại tự hỏi:

- Nhưng cách đây rất xa. Không hiểu mình chạy một mạch có tới nơi được không? Song cũng chẳng hề chi, ta mà mỗi mệt thì bọn mặt dơi tai chuột kia cũng kiệt lực.

Lão ngừng đầu lên trông mặt trời để phân biệt phương hướng rồi chạy xéo tất qua khu đồng lúa mạch nhằm góc đông bắc lao đi.

Lão chạy được hơn mười dặm lại lên đường lớn.

Bỗng có ba con tuấn mã lướt qua bên mình. Lão tức quá cất tiếng thóa mạ:

- Mẹ cha nó!

Lão đề khí chạy thật lẹ rượt tới phía sau liền nhảy vọt lên cao đá người cưỡi ngựa xuống đất rồi hạ mình vào lưng ngựa.

Lão đặt Lệnh Hồ Xung nằm ngang trên yên rồi vung xích sắt tạt ngang đánh luôn cả hai người kỵ mã kia cho rớt xuống.

Hai người này bị gãy xương cốt, khó lòng sống được. Cả ba người kỵ mã đều là hạng dân thường, không phải khách võ lâm, nhưng họ vận xui gặp phải sát tinh thành ra uống mạng.

Hai người cưỡi rớt xuống rồi. Hai con ngựa vẫn tiếp tục chạy theo.

Hương Ván Thiên lại vung dây xích ra cuốn lấy dây cương. Sợi dây xích ở trong tay lão có thể huy động theo ý muốn chẳng khác gì một cánh tay rất dài.

Lệnh Hồ Xung thấy Hương Ván Thiên giết hại người vô tội thì không khỏi ngấm ngầm thở dài.

Hương Ván Thiên cướp được ba con ngựa rồi tinh thần phấn khởi. Lão cao hứng ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Tiểu huynh đệ! Bọn mặt dơi tai chuột không đuổi kịp chúng ta được nữa rồi.

Lệnh Hồ Xung cười ruồi nói:

- Bữa nay chúng không đuổi kịp thì ngày mai chúng lại đuổi nữa.

Hương Ván Thiên phát cáu lại văng tục:

- Mẹ kiếp! Đuổi con mẹ nó! Ta sẽ giết sạch cả lũ.

Lão ruồi ngựa chạy trên đường lớn chừng mười mấy dặm rồi rẽ vào đường núi để tiếp tục đi về phía đông bắc.

Con đường này thông lên đỉnh núi mỗi lúc một lên cao. Sau đường dốc quá ngựa không trèo được.

Hương Ván Thiên bỗng cất tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đệ có đói không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu hỏi lại:

- Tiền bối có mang theo lương khô ư?

Hương Ván Thiên đáp:

- Không có lương khô. Uống máu ngựa cũng được.

Lão liền nhảy xuống ngựa đưa năm ngón tay cấu vào cổ con vật cho thủng một lỗ. Máu chảy ra như suối.

Con ngựa đau quá hí lên rất thảm, nó muốn đứng thẳng lên, nhưng tay trái Hường Ván Thiên ấn nó xuống chẳng khác sức nặng ngàn cân đè lên lưng thì nó còn nhúc nhích làm sao được?

Hường Ván Thiên thò miệng vào uống máu ngựa ừng ực mấy hơi rồi nói:

- Tiểu huynh đệ uống đi!

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng này trong lòng rất kinh hãi.

Hường Ván Thiên hỏi:

- Không uống máu ngựa thì lấy sức đâu còn tái chiến?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Còn đánh nữa ư?

Hường Ván Thiên hỏi:

- Ngươi sợ rồi chăng?

Lệnh Hồ Xung bỗng nổi hào khí cười ha hả nói:

- Lão bảo tại hạ sợ ư?

Rồi cũng thò miệng vào cổ ngựa cho máu chảy vào cổ họng rồi nuốt xuống.

Lúc huyết ngựa bắt đầu chảy vào miệng thì mùi tanh sặc sụa xông lên mũi, nhưng sau khi uống mấy ngụm rồi chàng cũng không thấy khó ngửi lắm như trước nữa.

Lệnh Hồ Xung uống luôn một hồi mười mấy ngụm cho đến lúc phình bụng mới nhả ra.

Hường Ván Thiên lại tiếp tục chõ miệng vào uống nữa, nhưng chẳng được mấy hơi, con ngựa không chống nổi, hí lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Hường Ván Thiên vung chân đá nó xuống khe suối.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy không khỏi kinh hãi vì con ngựa này nặng ít ra sáu bảy trăm cân mà thân hình lại to lớn, thế mà Hường Ván Thiên đá văng đi coi nhẹ như không, chẳng mất một chút hơi sức. Kinh lực ở chân lão dĩ nhiên là ghê gớm, mà công phu cất nhắc vật nặng cũng như đồ nhẹ càng ít người bì kịp.

Tiếp theo Hường Ván Thiên lại đá con ngựa thứ hai đi. Đoạn lão quay lại vùng một chưởng chém đứt một chân sau con ngựa rồi chém luôn giò sau nữa của nó. Có điều hai tay lão bị xích sắt cột, nên lúc tay phải phóng ra, tay trái cũng chuyển động. Chưởng lực của lão tuy lợi hại, song tư thế không được nhẹ nhàng.

Con ngựa này thét lên những tiếng thê thảm râm trời. Nó bị Hường Ván Thiên đá lăn xuống khe núi vẫn còn hí vang không ngớt.

Hường Ván Thiên bảo Lệnh Hồ Xung :

- Tiểu huynh đệ giữ lấy một đui này mà ăn dần, có thể làm bữa đủ trong mười ngày.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới biết lão chặt đui ngựa để làm lương thực chứ không phải chỉ vì tính tàn nhẫn hiếu sát mà thôi. Chàng theo lời đón lấy một đui ngựa.

Hương Ván Thiên cũng cầm một đui treo lên đỉnh núi. Chàng đi theo sau lão.

Hương Ván Thiên đi rất chậm, song Lệnh Hồ Xung mất hết nội lực. Chàng mới đi chưa đầy nửa dặm đã thụt lại sau một quãng khá xa. Chàng thở lên hồng hộc sắc mặt xanh lè.

Hương Ván Thiên đành dừng bước để đợi chàng.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục đi chừng hơn một dặm, rồi không sao lê bước được nữa. Chàng đành ngồi xuống bên đường nghỉ chân.

Hương Ván Thiên cười nói:

- Tiểu huynh đệ! Người thật là con người kỳ lạ. Nội lực kém cỏi như vậy mà trúng phải chưởng lực "Đại âm dương thủ" của thằng cha Lâm Hạo vẫn không sao thì còn trời nào hiểu được?

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười đáp:

- Ai bảo không việc gì? Lực phủ ngũ tạng tưởng chừng lộn nháo lộn nhào. Tại hạ không biết bị nội thương đến bao nhiêu thứ? Có điều tại hạ cũng rất lấy làm kỳ ở chỗ sao mình còn chịu đựng được đến nay mà vẫn chưa chết? E rằng bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể đi đến chỗ nằm liệt, muốn bò dậy cũng không được.

Hương Ván Thiên nói:

- Đã vậy chúng ta nghỉ thêm lúc nữa.

Lệnh Hồ Xung muốn nói cho lão hay mạng sống chàng chẳng còn được bao lâu, bắt tất phải chờ đợi chàng làm chi để địch đuổi tới nơi làm phiền cho lão. Nhưng chàng lại nghĩ rằng lão này là con người hào hiệp, quyết chẳng chịu bỏ rơi mình để trốn thoát lấy thân. Nếu chàng nói ra như vậy không khỏi khiến lão coi thường mình.

Hương Ván Thiên ngồi xuống bên đường hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Tại sao tiểu huynh đệ lại mất hết nội lực?

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười đáp:

- Vụ này nói ra thực đáng tức cười!

Đoạn chàng đem những vụ mình bị thương ra sao, Đào Cốc lực tiên trút chân khí vào điều trị thế nào, sau gặp Bất giới hòa thượng lại dùng nội lực chữa thương ra sao, lược thuật lại một lượt cho lão nghe.

Hương Ván Thiên nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười vang động cả một vùng sơn cốc. Lão nói:

- Những câu chuyện quái dị này lão Hương nay mới nghe là lần đầu.

Lão đang cười nói, bỗng nghe thấy những tiếng quát từ đằng xa vọng lại:

- Hướnɡ hữu sứ! Hữu sứ không trốn thoát được đâu. Hay hơn hết là ngoan ngoãn nghe lời bọn ta quay về yết kiến giáo chủ.

Hướnɡ Vấn Thiên vẫn cười khanh khách nói:

- Túc cười! Thật là túc cười! cả Đào cốc lục tiên lẫn Bát giới hòa thượng đều là hạng ngu ngốc hồ đồ thứ nhất thiên hạ.

Lão cười ba tiếng nữa rồi đột nhiên sa sầm nét mặt, cất tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Những quân chó đẻ lại rượt tới nơi.

Lão quơ hai tay ra ôm lấy Lệnh Hồ Xung vào lòng. Cái đuôi ngựa không còn tay cầm, lão đành bỏ lại bên đường. Lão ôm Lệnh Hồ Xung lên rồi để khí chạy thật nhanh.

Lúc này lão gia tăng cước lực chạy như tên bắn. Lệnh Hồ Xung lại tưởng chừng mình đang vùn giá võ.

Chỉ trong khoảnh khắc trước mặt chàng hiện ra một vùng mây trắng mịt mờ. Đường đã đi vào trong lớp sương mù dày đặc. Chàng lảo bảm:

- Hay lắm! Hay lắm! Đường lên núi hiểm trở thế này thì mấy trăm người kia chẳng thể nào ủa tới được, mà phải trèo từng người. Nếu xảy ra cuộc động thủ sẽ thành thế lấy một chọi một. Như vậy Hướnɡ tiên sinh và ta nhất định đối phó được.

Những tiếng hô hoán ở phía sau mỗi lúc một gần. Hiển nhiên những người rượt trèo đây toàn là những tay cao thủ về khinh công. Tuy so với Hướnɡ Vấn Thiên họ không bì kịp. Nhưng trong tay lão lại bỗng một người thì việc dong ruổi trên đường dốc dĩ nhiên phải chậm lại khá nhiều.

Hướnɡ Vấn Thiên chạy tới khúc quanh, lão đặt Lệnh Hồ Xung xuống, khẽ bảo chàng:

- Đừng có lên tiếng!

Hai người cùng đứng dán mình vào vách đá.

Chỉ trong khoảnh khắc, tiếng bước chân mỗi lúc một vang lên, bọn người đuổi theo đã gần tới nơi.